

[Charlotte Antonsen]

lande; flere rettigheder vil fremover blive grænseoverskridende. Dermed forbedres det enkelte menneskes mulighed for at flytte til, arbejde i og drive virksomhed i et andet europæisk land. Den sociale dimension drejer sig om europæernes mulighed for reelt at kunne bevæge sig frit over grænserne. Der er ikke meget ved at påtage sig et job i et fremmed land, hvis det viser sig at være med helbredet som indsats, fordi arbejdslokalet er sundhedsfarligt, maskinerne ikke ordentligt afskærmet, eller der ikke forefindes hjælpemidler, så rygskader kan undgås.

Venstre ønsker ikke en bureaukratisk detaljeret regulering af EF's borgere. Derfor er det vigtigt, at den sociale dimension indeholder rammedirektiver og minimumsforskrifter. Den Europæiske Union sikrer de enkelte landes ret til at udfylde rammerne i overensstemmelse med nationale traditioner og ønsker.

Der bliver mere demokrati i det nye samarbejde, Europa-Parlamentet får større indflydelse. Europa-Parlamentet er direkte valgt af de europæiske borgere. Allerede i forbindelse med det indre marked blev Parlamentets indflydelse øget. Nu tager vi et ekstra skridt og giver Europa-Parlamentet yderligere beføjelser. Det skal selvfølgelig først og fremmest ske på de nye områder, der nu bliver inddraget i EF-samarbejdet. Et eksempel er miljøpolitik. For Venstre er det vigtigt, at vi fremover skal have kvalificerede flertalsafgørelser i miljøpolitikken. Netop ved hjælp af kvalificerede flertalsafgørelser bliver miljøpolitikken mere dynamisk, og Europa-Parlamentet får medindflydelse på beslutningerne.

EF-samarbejdets væsentligste mål er at forbedre europæernes vilkår. Konsekvensen for borgerne af traktatændringen vedrørende Den Europæiske Union er en udbygget udenrigs- og sikkerhedspolitisk garanti. Konsekvensen for borgerne er en stabil økonomisk vækst og skabelsen af nye arbejdspladser. Men samtidig er der taget endnu et skridt i retning af grænseoverskridende rettigheder for de enkelte mennesker. På den måde opnås der også en national gevinst, og det er måske ikke mindst interessant at diskutere i dette høje Ting, fordi der fremover vil blive stillet langt større krav til nationale politikere om at give deres egne borgere gode vilkår i de enkelte lande. Hvis nationale vilkår fremover ikke er gode nok i de enkelte

lande, sikrer EF-samarbejdet, at borgerne kan vælge at flytte til og arbejde i det land, hvor vilkårene er bedre.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Fru Charlotte Antonsens indledning til talen var faktisk det bedste. Fru Charlotte Antonsen begyndte med at sige, at vi lige har oplevet, at Østeuropa var i opløsning, at det tidligere Sovjetunionen var helt smuldret hen. Det vil altså sige, at alle de nationer, der har prøvet at være i en union, med al magt har søgt at komme ud af unionen og blive selvstændige og frie nationer. Derfor kan det virke lidt mærkeligt, at fru Charlotte Antonsen bagefter begynder at argumentere for, at vi skal ind i det, de andre har sagt nej til.

Jeg vil også komme med en lille bemærkning til hr. Grove. Hr. Grove sagde, at han af høflighedsgrunde ikke nævnte Fremskridtspartiet i sit indlæg. Jeg vil gerne sige til hr. Grove, at det gør ingenting. Fremskridtspartiets holdning – at sige nej til Unionen – er i god overensstemmelse med vore vælgere og for øvrigt også i overensstemmelse med det synspunkt, flertallet af Danmarks befolkning har. Så vi har ingenting at skjule.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Efter at have hørt de tre største partiers ordførere ved man, at Folketinget siger et klart ja. Socialdemokratiet har tilsyneladende partidisciplinen i orden på dette felt, De Konservative ligeså – fantastisk, når man ved, hvor indviklet det hele er. Jeg har lyst til at spørge, om dog ikke det liberale Venstre tør erkende, at der kan være delte meninger om den sag. Jeg frygter, at ingen af de andre partier tør stille deres medlemmer frit, sådan som vi har gjort det i Kristeligt Folkeparti. Men så vil jeg glæde mig dybt over, at partidisciplinen ikke rækker ud til vælgerne. Det må vel give de tre partiers ordførere anledning til alvorlige overvejelser at vide med sikkerhed, at man ikke har sine vælgere bag sig.

Så der er stadig håb om et nej den 2. juni.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):